

τραφές δουλάριον μὲ τὴ λαμπάδα του δὲν ἔχει φῶκο στὰ μαλλιά μου.

— Μὰ, κυρά μου, εἶπον, μήπως μὲ πῆρες γιὰ βεγγα- λικὸ καὶ θέλεις ν' ἀνάψης; Καλὰ καὶ δὲν εἶχα γένεια, ἀλλὰς θὰ μὲ ἔκαμνες παρανάλωμα τοῦ πυρός σου.

— Μὲ συμπάθειο, κύρε, ἀπήντησ τὸ δουλάριον, δὲν τὸ ηθελα.

— 'Εγώ δύμας τὸ ηθελα!

'Εγέλασε καὶ ἔχαθη εἰς τὰ πλήθη.

Παραπλέυρως μου διήρχετο σφιγκτᾶς συγκρατούμενον ζεῦγος νεανίδων. "Ηκουσα τὴν μίχη ἐξ αὐτῶν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑτέραν:

— Τὰ χρέατα μου θὰ ἦνε μαῦρος.

— "Αμένα. Δὲν αἰσθάνομαι τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόνο. Τοιμπιαῖς ήταν ἔκεινας!

— Καλὰ νὰ πάθετε, ἔβοσσα ὅπισθεν των, ποτὸς σᾶς εἶπε νὰ χώνεσθε μέσα σὲ τόσο κόσμο.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἀπερχομένων μὲ παρέσυρε καὶ μ' ἡνάγ- κασε νὰ φύγω.

"Ἐφαγα καλὰ καὶ ἔκοιμηθην καλλίτερα.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῷ ἐτοιμαζόμην διὰ τὴν δευτέραν ἀνά- στασιν τῶν δούλων καὶ δουλικῶν, τὴν τόσον γραφικὴν, σκεπτίζουσαν καὶ πλήρη ἐπεισοδίων, ἔπιασε βροχή.

"Ἐσκέφθην νὰ ὑπάρχω εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν πα- ρακαλέσω νὰ τὴν ἀγαθόλη διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἀλλ' εἶπον, — γιατὶ νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ σκανδάλων.

Γ. Γ. Σήμερον δύμαθον παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δημοσι- γράφων τῶν λαβόντων τὰ Ἀμερικανικὰ δολάρια, ὅτι ἔ- χουσιν ὑπονοίας, ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Κουμουνδούρου, μήπως εἴνε καλπικα.

Ιαληάνθρωπος.

Η ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡΔ,

Ψυχὴ τε καὶ σκεῖ.

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ἡ ἔξοχος ἡθοποιὸς εἶναι ἀπα- ραβλήτως ἴσχυν· συνοδεύεται δὲ πάντοτε ὑπὸ λαγωνι- κοῦ κυνὸς, ὃστις παρακολουθεῖ αὐτὴν μετὰ τῆς ἀφοσιώ- σεως ἔκεινης, τὴν ὅποιαν τὰ ζῶα ἔχουσιν εἰς τὰ κόκκαλα.

— Η λεπτότης αὐτῆς τῇ ἐπιτρέπει νὰ λούεται καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, διότι βιθύζεται ἀ- γέτως ἐντὸς σωλήνος τουφεκίου.

— Ιδοὺ ὁ συνήθης κατάλογος τῶν γευμάτων αὐτῆς.

Hors d'oeuvre.

"Ακανθες φρίσσας καὶ φύλλα ἀπὸ σέλινον.

Oignons.

Λευκός ἀδύνατος. — Γαλλινάρα ἀδόλον τοῦ 1564.—
Καμπανίτης chateaux en espagne.

Zombe.

Mix κλωστὴ φιδέ.

Yária.

Mix σαρδέλλα.

Entrée.

Περίβλημα λουκανίκου εἰς τὴν ἔσχαραν.

Xorpariká.

"Ενα σπαράγγι.

Entremets.

Ράμφος ἀπὸ μπεκατσίνι σαλμί.

— Αρχηγός. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία δὲν μποροῦσε νὰ γίνη, παρὰ ν' ἀρχίσωμε πόλεμο, τόσοι ὀλίγοι πρὸς τόσους πολλούς.

— Ελετός. — "Ερθεις σκοτώνεις τούρκους; Σκοτόνεις, σκοτόνεσαι.

— Γραμματεὺς. Ναὶ, μὰ πρέπει τὰ πάντα νὰ γίνωνται μὲ σκέψην καὶ σχέδιον.

— Εγώ. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία, δηλαδὴ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, παρὰ νὰ πάρῃ κάνεις νὰ σκοτωθῇ ἀπερισκέπτως.

— Αρχηγός. — Βεβαίως, τοῦτο λέγεται φόνος ἐκ προ- μελέτης, δολοφονία τοῦ ἰδίου ἑκυτοῦ του, αὐτοχειρία.

— Εγώ. — Κάτι τοιρότερον λέγεται.

— Αρχηγός. — Εγχάσκειν βεβαίων νίκην, διότι ἔγω εὐ- ρισκόμην εἰς συνεννοησιν μετὰ τῶν πέριξ ὀπλαρχηγῶν, ὅπως συγκροτήσωμεν αὔριον ἀποφασιστικὴν μάχην μέχρι τελευταίας ρανίδος αἵματος. Καὶ μήπως γνωρίζομεν καν πόσους τούρκους σκοτώσαμε, ὥστε νὰ πάν καὶ οἱ δικοὶ μας ἵκανοποιημένοι τούλαχιστον;

— Γραμματεὺς. — Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον. 'Αφοῦ λείπουν ἀπὸ μᾶς δεκαπέντε, οἱ τούρκοι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔνε ἔκαποντα πλάσιοι. Εἶχομεν λοιπὸν, δεκαπέντε ἐπὶ ἔκαπον, χίλιοι πεντακόσιοι. Βάλε τόρα τοὺς πλη- γωμένους, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἀπαδράντας, τοὺς ἐκ φόβου ἀποθυνόντας, τοὺς λιποθύμους καὶ ἐν γένει τοὺς κακῶς ἔχοντας, αἱ ζημίαι τοῦ ἔχθροῦ δὲν ἡμπορεῖ, παρὰ «τὰς ὄψεις, συνεκρότησαν μάχην διαρκέστατην ἀπὸ τῆς

ν' ἀνέρχωνται τούλαχιστον εἰς δισχιλίους καὶ πλέον. Εἴ- νε φυσικὸς συλλογισμὸς τοῦτο.

— Αρχηγός. — Σὰν πολλοὶ δὲν εἶνε;

— Εγώ. — Μὰ τὶ διάβολο, ὅλοι ὅλοι ὅσοι εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀμούς 'Αγα ἀνέρχονται μόλις εἰς χιλίους πεντακοσίους, καὶ μετὶ σκοτώσαμε δύο χιλιάδες; Τότε πάσι νὰ πῆ, διότι σκοτώσαμε καὶ τὸν Ἀμούς τὸν ἴδιον.

— Γραμματεὺς. — Καλά σου ξυπνητούρια! Καὶ τόρα ἀκόμη τόμαθες;

— Οἶοι. — Σκοτώσαμε τὸν Ἀμούς; 'Αλήθεια; Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτωσα!

— Αρχηγός. — Αμέσως, μὴ χάνομεν καιρὸν, πιάσε, γρά- ψε, γρήγορα, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ ξεχάσωμε, γράψε ἔκθε- σιν μάχης εἰς Ἀθήνας, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ δημοσιεύσῃ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, δι' ἐκτάκτων παρατημάτων, εἰς τὸ Ζουργάλ 'τη Ατέρ, καὶ νὰ σταλῇ καὶ ὡς ἴδιαιτέρω ἀνταπόκρισις εἰς τὸν Χρόνο τοῦ Λονδίνου μὲ κεφαλαῖς γράμματα.

— Καὶ ἂμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· δι γραμματεὺς ἥρξατο γρά- φων εἰς ἐπήκοον ὄλων τάδε:

— «Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. "Ανδρες μό- λις διακόσιοι ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγὸν . . . προσβα- λόντες τὸν ἐν Ἀγυιᾳ τῆς Θεσσαλίας ἐμφωλεύοντας αἱ- μοβόρον καὶ αἱμοχαρὴν Ἀμούς 'Αγα μετὰ τρισχιλίων ζώντων ὄθωμανῶν, πάντων αἱμοχαρῶν καὶ θηριώδων κακῶς ἔχοντας, αἱ ζημίαι τοῦ ἔχθροῦ δὲν ἡμπορεῖ, παρὰ «τὰς ὄψεις, συνεκρότησαν μάχην διαρκέστατην ἀπὸ τῆς

Ψητόν.

«Η ἄκρα τῆς οὐρᾶς μοσχαριοῦ.

Γλυκίσματα.

«Ἐν μύγδαλον ζαχαρωμένον.

Οπῶραι.

Ἐηρὰ σῦκα, φλοιοὶ νωποῦ μυγδάλου, ν κάστανον.

Παρίστησι τὴν εἰκόνα κομψοτάτου σαρώθρου μετὰ μεγάλης χειρίδος, ἔχουσης εἰς τὴν κορυφὴν μέγαν λόφον τριχῶν.

«Ἐχει ὅμως λαμπροτάτους ὄφθαλμούς καὶ ὀδόντας, καὶ φυσιογνωμίαν καλιοστρείου ἐλκυστικότητος.

«Ἡ ἔκτακτος ἰσχνότης αὐτῆς ὑπῆρξεν αἰτίᾳ πολλῶν περιέργων συμβάντων. Φλυαροῦσα ποτὲ εἰς τὸ γεῦμα, ἐνῷ ἔτρωγε κεράσια, κατέπιεν ἐν κουκούτσι. Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅλοι οἱ Παρίσιοι ἔλεγον, ὅτι ἡ Σάρρα Βερνάρδ ἥμερος, ὅλη ἔγκυος. Αὐτὴν δὲ αὐτὴν περιῆλθεν εἰς ταῦλογισμὸν, αἰσθανομένη νὰ σφίγγῃ αὐτὴν ἡ ζώνη τῆς, καὶ ἐκάλεσεν ἴατρόν. Οὗτος ὅμως οὐδὲν ἔκτακτον ἀνεῦρεν εἰμὴ τὸ κουκούτσι, τὸ δόποιον ἀκολούθει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὁδον!

«Ἡ Σάρρα Βερνάρδ, ταξιδεύουσα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πληρώνει μόνον ἡμίσιου εἰσιτήριον.

«Εἰς τινα τῶν τρελλῶν αὐτῆς ἔζοχικῶν ἐκδρομῶν, κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ ῥαγδαίας βροχῆς. Ἀπαντεῖς ἐφοβούντο νὰ ἴδωσιν αὐτὴν καταθεβρεγμένην, διότι ὁ ἀνεμος θὰ ἔμφρανεν τὸ ἀλεξίβροχόν της. Ἐπέστρεψεν ὅμως ὑγιὴς καὶ ἀδιαβροχός, διότι, ρίψασα τὸ ἀλεξίβροχον, εἶχεν ἐν-

τελῶς καταφύγει ἐντὸς τῆς ἐκ κηφωτοῦ θήκης αὐτοῦ.

«Ἡ κόμη τῆς Σάρρας Βερνάρδ μεταβάλλεται σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ἀμφιταλαντεύεται ὅμως πάντοτε πέρις τοῦ ἔσωθι-μυστικο-ρωμαντικο-τεχνητοῦ.

«Ἡ οἰκία αὐτῆς, ἡτις, ἀπὸ τῶν σκύλων τῆς Δανίας, τῶν πιθήκων καὶ τῶν ἐρυθρῶν ἵγιον, μέχρι τῶν κομψότερων δαγδήδων, εἶναι πραγματικὴ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ἔξηγει σαφῶς τὰς κομψοπολιτικὰς τάσεις τοῦ πνεύματος της. Ἡ ἡμετέρα ἥθιοποιός ἔχει, πρὸς τούτοις, φοβερὰν εὐχέρειαν περὶ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν· διερχομένη χωρίον τῆς κοιλάδος τῆς Ἀστης, ἐλάσι τόσον καλῶς χωρίον τῆς ιταλικῆς, ὥστε ὁ δημαρχος, ὅτις δὲν εἶναι κόμης, ήθελε νὰ συλλάβῃ αὐτὴν ὡς Γερμανίδα κατάσκοπον.

«Μετὰ τῆς μανίας τῆς γνώσεως ὅλων τῶν γλωσσῶν, ἥτο φυσικὸν νὰ καταλάβῃ αὐτὴν ἡ μανία τοῦ νὰ μετέρχηται πάσας τὰς τέχνας· ἡ Σάρρα Βερνάρδ εἶναι ζωγράφος, γλύπτης, φοινικῆς . . . εἰς ὅλα, πλὴν τῆς μουσικῆς.

«Ἄλλως τε, εἶναι περιεργότατος ὁ σκαριταῖος καὶ παραδόξος τρόπος, δι' οὐ ἡ Σάρρα καθίσταται, αἴφνης, κυρία πάσσης νέας τέχνης. Μίαν πρωΐαν, ἐν παραδείγματι, ἔγειρεται μὲ τὴν διάθεσιν νὰ ἥγαινε γλύπτης. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον· μηνᾶς εἰς τὸ Worth, τὸν περίφημον ράπτην:

«Véston et pantalon de drap blanc très-fin, le vêston assez large, le pantalon collant aux jambes.»

«Μόλις δὲ ἀποσταλείσης τῆς θηλυκῶς ἀρσενικῆς ταύτης ἐνδυμασίας, ἴδού· ἡ Σάρρα καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Φειδίου, ζυμώνει τὴν ἄργιλλον καὶ χειρίζεται τὴν σμίλην. Τοσοῦτον δὲ σπουδαίαν ἐκλαμβάνει τὴν

»λούκων, τουρκομάνων, σεφνταλίδων . . .

«Ἀρχηγός. — Στάσου, ὥχι· τί εἶνε αὐτοὶ οἱ σεφνταλίδες πάλι. Βγάλτους καὶ βάλε καλλίτερα γεννιτσάρους...

«Γραμματεύς. — Μωρὲ τοὺς ξέχασα τοῦ κερατάδες. Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς φύγουν. Θὰ πῆσι τοὺς πιάναμε, ποῦ θὰ μᾶς πήγαιναν· ἀλλὰ γιατί· «καὶ γεννιτσάρων, συνιστάμενον σῶμα τοῦ θηριώδους καὶ διαβούτου Ἀμούς Ἀγά, »δὲν, αὐτότατον καὶ μὲ πλήρη καὶ ἀκέραια τὰ χαρακτηριστικά του, συλλαβάντες ζῶντα καὶ ἀναπνέοντα ἥγανγον εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ τὸν ἔστησαν τρόπαιον...

«Ἀρχηγός. — Τὸν Ἀμούς Ἀγά στήσαμεν τρόπαιον; Σὰν χοντρὸ δὲν εἶνε λιγάκι.

«Γραμματεύς. — Ψιλλους στ' ἀχυρα κάθεσαι καὶ γυρεύεις τόρα σύ. Καταλαβαίνουν ἀπ' αὐτὰ ἐκεῖνοι στὴν Ἀθῆνα;

«Ἀρχηγός. — Καλά· φθάνει ἔως ἐκεῖ. Τὰ σὲλα τὰ ἐνθουσιαστικὰ σχόλια ἂς τὰ βάλουν οἱ δημοσιογράφοι ἐκεῖ· Φέρε νὰ ὑπογράψω.

(Η συνέλεια εἰς τὸ προσεχές)-

Παληγάνθρωπος,

»δευτέρας τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς ἄλλης πρωΐας.....

«Ἀρχηγός. — Βγάλε καμπόσαις ὥραις, ἀδελφὲ, πάξι παρὰ πολύ.

«Γραμματεύς. — Τί πολύ; "Επρεπε μάλιστα, ἀν τὸ καλὸ ἔξετάσης, νὰ γράψωμε πῶς βάσταξε δυὸς ἡμερούνκτια, διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν! "Ενα ἡμερονύκτιον μεγάλη δουλειά. Θὰ προσθέσω μάλιστα, ὅτι κατὰ τὸ διάλητον στημα τοῦτο εἰμεθα θεονήστικοι. 'Αληθινά, τί θὰ φάμε ἀπόψε; Νάχωμε καὶ τὸν νοῦν μας.

«Ἐλθετός. — "Ἐχει παξιμάδας. Σπάσει δόντια, τρώει. Κόψιμος πιάνεις καὶ κωρίς σκοτώσει τούρκος πεταίνεις ἀπὸ παξιμάδος.

«Ἐγώ. — Δηλαδὴ ἀπὸ νόσου παξιμάδιδα, ἡτοι γαλεταδίτιδα.

«Γραμματεύς. — 'Εξακολουθεῖ γράψων. «Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μάχης οἱ ἡμέτεροι ἐμάχοντό ως λέοντες, οὐδεὶς ὀπισθοχώρησεν, οὐδεὶς ἔκρυψη, πάντες δὲ καρτερικῶς βῆμα πρὸς βῆμα τὸν ἔχθρὸν διώκοντες, ἔξεπόρφυραν τὰ χαρακώματα αὐτοῦ ἐν πρὸς ἐν, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὸ ἐκ τρισχιλίων ἀράβων, γκέγκιδων, ἀλβανῶν, ἀκιρασίων, βατσιβουζούκων, ρεντίφιδων, ἀγαρινῶν, ταγκαλακίων, τούρκων τῆς Μέκκας καὶ Μεδινῆς, μαμ-

νέκαν αὐτής κλίσιν, ὥστε, δύνατος, θέλει νὰ ὄνομά-
ζεται ὁ κύριος Σάρρας Βερνάρδος.

Ο καθημερινὸς βίος αὐτῆς μετέχει παντὸς παραδόξου.
Οταν δὲν παρέστησεν ἀφ' ἑσπέρας ή δὲν ἔχῃ ἔτερον κώ-
λυμα, ἐγείρεται λίγαν ἐνωρίς. Ή θαλαμηπόλος αὐτῆς εἰ-
ναὶ ἡναγκασμένη νὰ ἐγείρηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου, ἵνα ἔχῃ τὸν καιρὸν ν' ἀνερευνήσῃ καὶ ἀνεύρῃ αὐ-
τὴν εἰς τὴν κλίνην της, ἥτις ἐργασία διαρκεῖ περὶ τὴν
ῷραν.

Ἐδὲν δὲν ἔχῃ ἄλλην ἀσχολίαν, ζωγραφίζει ἢ γράφει.
Ανὰ πᾶσαν ἡμίσειν ὥραν μεταβάλλει toilette καὶ κα-
τοπτρίζεται ἐντὸς μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὄποιον ἀντα-
νακλᾷ, ως ὑπόδειγμα κομψότητος, ἐνα σκελετόν. Κατὰ
τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, γράφει κάμμιαν ἐπιστολὴν ἡ
Ια Victor Hugo, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Salon,
εἰς τὰ ἱπποδρόμια, ὅπου ἦνει τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἑσπέραν, συνήθως, κατακλίνεται λίγαν ἀργά. Πρὶν
ἢ δ' ἀποκοιμηθῆ, ἀναγινώσκει καὶ εἶτα τίθεται μεταξὺ^{τῶν}
τῶν σελίδων ὡς σημαντήρι.

Δέν ἡδυνήθημεν νὰ ἐπαληθεύσωμεν τὴν διήγησιν περὶ
ξυλοκραββάτου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἡτο εὐφύες
ἀστεῖον δῶρον μελαγχολικοῦ ἐραστοῦ, τὸ ὄποιον ἡ με-
γάλη καλλιτέχνις τηρεῖ ως ἀνάμνησιν. Ή κλίνη, ἐπὶ τῆς
ὅποιας, συνήθως, ἀναπαύεται εἰναι μακρὰ θήκη αὐλοῦ.

Πρὸς ὁδηγίαν παντὸς ὅστις ἥθελεν ἔχει τὴν πρόθεσιν
νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος, πα-
ρέχομέν τινας πληροφορίας περὶ τῆς ἀπαίτουμένης ἐνδυ-
μασίας καὶ τῆς ἔθιμοτυπίας.

Ἐνδυμασία. Γαλάζιον δίουρον, ὑπενδύτης λευκὸς, ἀ-
ναξυρίς ἐρυθρός. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, φέρουσα τού-
λαχίστον τὰς ὄκτὼ πρώτας (battute) τῆς Μαστολιώτιδος.

Ἐθυμοτυπία. Μόλις γενόμενος δεκτὸς ἐνώπιον τῆς
καλλιτέχνιδος, νὰ προσκρούσῃς εἰς αὐτὴν, προσποιούμενος
ὅτι δὲν τὴν βλέπεις, ἢ, ἐὰν στηρίζηται εἰς τοῖχον, νὰ
ἐκλαβῆς αὐτὴν ἀντὶ σχισμῆς καὶ νὰ μεταβῆς νὰ παρατη-
ρήσῃς δι' αὐτῆς. Ἀπευθύνων αὐτῇ τὸν λόγον, νὰ μετα-
χειρίζησαι πάντοτε τὸν τίτλον 'Ψυλότης, ὅστις εἴναι
ἐνδειξις τιμῆς πρὸς τὰς πριγκιπικὰς ἔξεις αὐτῆς, καὶ,
συγχρόνως, λεπτὸς ὑπανιγμὸς εἰς τὴν παντελὴ ἔλλειψιν
τῶν ἑτέρων διαστάσων τοῦ κομψοτάτου σώματος αὐτῆς.

• Ιταλός.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

Δέν εἰξεύρω τέ πρᾶγμα ἀγαπῶ περισσότερον εἰς τὸν
κόσμον τοῦτον, διότι τόσα πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ
ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς ὥραίους ὄφραλμοὺς καὶ καταλήγων
εἰς τὰ ἑκατοντάδεκα, ὥστε ἐρωτώμενος αἴφνης τί προ-
κρίνω, θὰ ηὑρισκόμην ἐμπερδευμένος καὶ διστάζων. ἀν-
δρῶν τύχη νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί μισῶ περισσότερον, θ'
ἀποκρινόμην ἀδιστάκτως. — Μετὰ τὰ πράσιν καὶ τοὺς
ἐπικηδείους λόγους, μισῶ τὸν συκοφάντην!

Ἡ μαῖα ἡ ἐπιστατήσασα κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἀνω-
τέρω ἰδέας μου εἴναι ἡ Ἐφημερίς. Εἰς ἐν φύλλον αὐτῆς
πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδον δημοσιεύμενον τὸ ἀπὸ 17 Φε-

βρουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα 'Ἐφετῶν, δι' οὐ
ἐπικυροῦται καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Κωστήν
τὸ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημ-
μελειοδικῶν, τὸ ἔκδοθὲν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως
τῶν καῦμέδων. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν κηρύσσει δια-
πρυσίας τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Κωστῆ, ἀνατρέπει τὴν
σαθρὰν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἥτις ως μὴ ὥφειλεν ἐστη-
ρίχθη μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος ἐπὶ ἀνυποστάτων κα-
ταγγελιῶν, στιγματίζει δὲ διὰ ζωηρῶν φράσεων τὴν κα-
κοήθειαν καὶ τὴν ἐμπάθειαν, ὑφ' ἣς ἡ καταγγελία αὐτη
ἐνεπνεύσθη.

"Ισως ἐκ τῆς ἐπιτεινομένης ὁσημέραιη διαστροφῆς τῆς
ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συκοφάντου ἐγέ-
νετο κοινότερον καὶ μᾶλλον δικδεδομένον· δὲν ἐπαυσεν
όμως διὰ τοῦτο νὰ εἴναι πάντοτε μισητὸν καὶ ἀποτρό-
παιον, ὅσον δὲ Σιοπενάουερ καὶ ἀν εἰνέ τις, ὅσον συντά-
κτης Παλιγγενεσίας πρωθυπουργοῦντος Κουμουνδούρου
καὶ ἀν εἰνέ, πάλιν ἐν τῇ ἀπαίσιοδοξίᾳ του θὰ ἐκπλαγῇ
καὶ θὰ αἰσθανθῇ βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφὴν πρὸς τὸν
χαλκεύοντα κατηγορίαν κατὰ τιμίου ἀνθρώπου.

Μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ εἰρημένου βουλεύματος διο-
ρᾶμεν ὅλην τὴν θλιβερὰν Ὀδύσσειαν, τοῦ κ. Ἀλέξ. Κω-
στῆ· βλέπομεν τίμιον καὶ εὐπόληπτον πολίτην, εὔσυνεί-
δητον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, συλλαμβανόμενον
διὰ μιᾶς καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν αὐχ-
μηρῶν σταθμῶν περιπλόκου ἀνακρίσεως· βλέπομεν ἐν
τίμιον ὄνομα ριπτόμενον βορὰ εἰς τὴν ἀπληστον καὶ χαι-
ρέκακον πολυπραγμοσύνην, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐπὶ τέλους
ως ἐν ταῖς παραστάσει τοῦ θεάτρου Εὐτέρπη τιμωρου-
μένην ως ἔδει τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐπιθουλήν. Ἐξ-
ῆλθεν μὲν ἀλώβητον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωστῆ ἐκ τῆς δο-
κιμασίας καὶ ἐκηρύχθη πανδήμως ἡ ἀθωάτης αὐτοῦ, ἀλ-
λ' ἡ ἀπονομὴ αὕτη τῆς δικαιοισύνης δὲν νομίζετε ὅτε
εἴναι μονομερής;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀν ἥμην νομοθέτης, Μωσῆς, Ζωροάστρης,
Λυκούργος ἡ ἔστω καὶ Καρδαράς, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ
εἰσιγάγῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν, θὰ προέτεινον νό-
μον ἴδιαίτερον κατὰ τῶν σκοπίμων καὶ ἐσκευμένων συ-
κοφαντουντων. Καὶ διὰ τὴν ποινὴν δὲν θὰ προσέτρεχον
εἰς τὰ φῶτα τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπερ ἔχει
φαίνεται τὸ μονοπώλιον τῆς ἐφευρέσεως πρωτοφανῶν βα-
σανιστηρίων. Μὲ νῷκει ἡ καταδίκη τοῦ συκοφάντου εἰς
τὴν ἐπιθεβλημένην δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ώρισμένον
χρονικὸν διάστημα τῆς ἀποφάσεως δι' ἣς κηρύσσεται ἡ
ἀθωάτης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατηγορθέντος. "Αν τοῦτο δὲν
ἥκει, ἥθελον προσθέσει εἰς τὴν ποινὴν καὶ τὴν καταναγ-
καστικὴν ἀνάγνωσιν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυ-
ρίων ἀρθρῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πρεύματος.

'Απέναντι τοιαύτης φοβερᾶς ποινῆς, εἶμαι βέβαιος δὲν
καὶ οἱ τολμηρότεροι ἥθελον ὑποχωρήσει.

Ζακχαῖος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς **Ρόμπης** ἥκουσα φω-
νάς, εἰδὼς κηρία ἀνημμένα, καὶ ἀνθρώπους ἐκκλησιαζό-
μένους καὶ εἰσῆλθον.
Εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν παρὰ τὸ ἀναλογεῖον καλόγηρος